

[Adrian Severin](#)

[1 hr](#) ·

Unde am ajuns? Ce-i de făcut?

Așa zisele alegeri prezidențiale din 2019, ca și cele europene care le-au precedat, precum și asemenea celor parlamentare care le vor urma în 2020 (alegerile locale sunt adesea admise chiar și în sistemele dictatoriale sau în colonii) au fost un fals monumental. Ele nu au fost nici libere nici corecte. Dar nu este nimic neobișnuit sau illogic în asta. Un stat lipsit de suveranitate nu are de ce să organizeze astfel de alegeri; și nici nu îi este permis să le organizeze.

ALEGERILE CA PLEBISCIT ÎN FAVOAREA RENUNȚĂRII LA SUVERANITATE

Popoarelor din colonii, sau mai exact elitelor lor, li se permite accesul la civilizația materială a metropolei, dar nu și la decizia politică. Se întâmplă azi în România. Românii nu mai iau decizii politice. Cei care încearcă, merg la pușcărie.

Unii se străduiesc acum să facă analiza recentului exercițiu electoral. Alții vor să anticipeze viitorul actualei guvernări, impusă prin manevre de culise incluzând apelul la agenții sub acoperire, exploatarea trădării, șantajul și mita, împotriva votului popular exprimat la alegerile din 2016.

Pentru mine ambele exerciții sunt inutile. Tot ceea ce este de spus despre ceea ce tocmai s-a încheiat, a fost spus dinainte, în strădania de a infirma prognozele. Nu a fost să fie. Comportamentul românilor nu a fost modificat cu o iotă, indiferent de consistența și gravitatea avertismentelor. Ceea ce deja se întâmplă și urmează a se întâmpla din punctul de vedere al guvernării, a fost deja descris cu anticipație și era știut. Nu mai este nimic de comentat. Totul este doar de suportat.

Cu titlu de sinteză retrospectivă voi aminti principalele mele observații făcute în lunile anterioare evenimentelor pseudo-electorale din noiembrie 2019.

1. În marja minimă de libertate îngăduită, românii nu au fost chemați la alegeri prezidențiale, ci la un plebiscit în cadrul căruia li s-a cerut să valideze sau invalideze renunțarea la suveranitatea statului. Au validat-o. În acest context s-a ratificat și teza potrivit căreia, prin aderarea la UE, România nu s-a limitat doar la delegarea exercițiului unora dintre atributele suveranității sale, ci, pur și simplu, și-a cedat definitiv suveranitatea; fie și numai parțial, dar ... în părțile esențiale. De aici decurge restul: statul polițienesc, politicile antisociale, cedarea de avuție națională, depopularea țării, anularea identității naționale. La ce altceva ne putem aștepta?

2. Indiferent cum am califica evenimentele din decembrie 1989, este clar că ele au revoluționat sistemul politic românesc asigurând, printre altele, trecerea de la dictatură la democrație, de la economia de comandă la economia de piață, precum și de la o societate închisă și controlată la una deschisă și liberă. Aducerea în fața justiției a revoluției din 1989, prin liderii săi principali, reprezintă fundamentul delegitimării regimului politic instaurat în anii 1990 și justificarea contra-revoluției cu treizeci de ani mai târziu. Pe acest fundal, plebiscitul de la 24 noiembrie 2019 a aprobat, odată cu renunțarea la suveranitate, trecerea de la democrație la oligarhie.

3. Pe 24 noiembrie 2019, nu s-a pus problema alegerii răului celui mai mic, ci aceea de a împărți puterea între polii răului, astfel încât relele opuse să se limiteze unul pe altul. S-a preferat sau s-a ajuns, prin neatenție sau neputință, la concentrarea puterii într-o singură mână. Obținerea puterii absolute deschide drum abuzului absolut.

4. În România nu (mai) există partide de stânga și de dreapta, ci numai uniuni de clanuri corupte care au voit fiecare să stăpânească de manieră absolută statul polițienesc ilegal; așa numit „paralel”, dar mai corect definit ca „subteran”. Ciocnirea dintre aceste uniuni de tip mafiot a deconspirat mecanismele și modul de operare a acestui „stat-cârțiță”, care, asemenea oricărei cârțițe, prin simplul fapt al scoaterii la lumină, și-a redus capacitatea distructivă.

5. Prin efectul concentrării de putere, statul oligarhic subteran s-a salvat și s-a impus devenind suprateran și ascunzându-și justițiar-autoritarismul sub haina populismului pseudo-democratic. De acum avem un regim oligarhic decorat cu simboluri democratice (printre care și partidele politice reziduale – PSD și PNL – sau cele artificiale – USR, Plus, ProRomânia – imposibil de reformat). El a fost instalat cu sprijinul unor puteri străine și va dura cât îl vor accepta ele.

6. O realitate socio-economică ambiguă a frustrat întreaga comunitate națională românească și, pe linia mentalităților sale tradiționale (autoritariste și egalitariste), a polarizat-o de manieră radicală, împingând în mare parte electoratul de dreapta spre neofascism iar pe cel de stânga spre neomarxism, atât de departe încât extremele au ajuns să se atingă și să se întrepătrundă.

7. În România actuală, competiția dintre stânga democrată și dreapta democrată nu mai există. Această confruntare s-a internaționalizat, ea regăsindu-se exclusiv în lupta acerbă dintre globalism și suveranism, respectiv dintre hegemonii globale (inclusiv oculta corporatistă supranațională) și supușii lor neocolonialii. Trădarea (pseudo)elitelor politice interne (ceea ce include și eliminarea, în special sub pretextul luptei împotriva corupției, a adevăratelor elite naționale) oprește implicarea României în această luptă de partea suveranismului.

Acesta este rezumatul lucrurilor deja spuse sau care sunt evidente. Este limpede că tot ceea ce urmează se învârtă în jurul ideii de recuperare a suveranității. Iată de ce orice discuție cu sens trebuie să plece de la situația externă, marcată de rivalitățile puterilor neocoloniale și de globalizarea capitalului, și să cerceteze modalitățile de organizare a luptei pentru redobândirea suveranității naționale.

ROMÂNIA ÎN OCHIUL URAGANULUI GEOPOLITIC GLOBAL

În plan extern, România postcomunistă și-a sprijinit strategia de securitate pe patru piloni: parteneriatul strategic cu SUA, NATO, UE și sistemul de cooperare regională (compus dintr-un ansamblu de structuri în format bilateral, trilateral și multilateral). Acestora li s-a adăugat și relația strategică cu China, din păcate definită cu multiple ambiguități, marcată de o nesfârșită alternanță de avansuri și reculuri, și sufocată de ineficiență structurală (de care vinovată a fost partea română).

Sistemul de cooperare regională s-a prăbușit relativ repede. El a fost privit mereu de Germania și chiar de Franța ca fiind „anti-european”; adică anti UE și mai exact împotriva hegemonismului franco-german, subminând capacitatea Berlinului și Parisului de a tranzacționa geopolitic cu Moscova. La fel cum au fost privite de primadonele profitoare ale UE și porțile deschise Chinei de către statele membre din estul danubiano-pontic.

Trilaterală România-Ucraina-Polonia, căreia i s-a adăugat la scurtă vreme Moldova, a fost destructurată prin efectul Maidanelor kievene, aparent pro-occidentale dar în realitate puse în slujba unei înțelegeri cel puțin tacite dintre Berlin și Moscova privind partajarea Ucrainei. Așa cum rezultase ea din destrămarea prăpădită a URSS, Ucraina era prea mare atât pentru ambițiile europene ale Germaniei cât și pentru cele globale ale Rusiei. „Formula Steinmeier”, consacrată în formatul Normandia (negocieri între Germania, Franța, Rusia și Ucraina privind soluționarea crizei Dombasului și scoaterea de pe agendă a anexării Crimeii, dacă nu chiar validarea ei) prevede un soi de federalizare a Ucrainei care cel mai probabil va muta frontul războiului civil din estul în vestul țării, unde pacificarea se va realiza de Occidentul european prin închiderea robinetului financiar și transformarea zonei în hinterland al UE. Centrul Ucrainei va rămâne o zonă-tampon între frontul euro-german și cel ruso-asiatic, „vecin iubit de-a pururi, dar membru niciodată”.

Lucrurile s-au desfășurat cam la fel cu Moldova. „Dezoligarhizarea” țării s-a realizat prin „moldovenizare”, ca formă evoluată a „transnistrializării”. Oligarhizarea era, vezi Doamne, efectul afinității cu România cea coruptă. Ceea ce România a adus Moldovei a fost, chipurile, excepționalismul corupției românești, iar nu democrația, statul de drept și bunăstarea. Lupta împotriva corupției a fost echivalată astfel cu refuzul identității culturale și geopolitice românești. Tot Europa germană s-a ocupat de această inginerie geopolitică; facilitată, desigur, și de neinspirata și inconsistentă, mioapa și lașa politică moldavă a Bucureștiului. Strigând, alături de SUA, că

influența rusească pătrunde în Moldova (ca și în România) pe poarta corupției (ca și când corupători occidentali nu ar exista), Berlinul a lăsat această influență să intre pe fereastra anticorupției. Diplomația americană a căzut în capcana germană și a achiesat la un pact tripartit (Germania / UE, Rusia, SUA) care a ridicat un zid rusesc pe Prut.

Renunțând practic, de voie de nevoie, la trilaterală sa cu Ucraina și Polonia, România s-a implicat într-o trilaterală mai problematică din cauza lipsei de contiguitate teritorială, cu Polonia și Turcia. Pirueta neo-otomană a premierului Erdogan, implicând o adevărată antantă cordială între Ankara și Moscova, a lăsat nu numai NATO fără acoperire în flancul sud-estic și pe frontul medio-oriental, ci și amintita trilaterală în aer. Triunghiul Rusia-Turcia-Germania (în cadrul căruia Berlinul toarnă fățarnic gaz pe focul „derapajelor democratice și geopolitice” ale Moscovei și Ankarei numai pentru a le pune în cap Washingtonul și a nu le permite un acord cu acesta), rămâne viabil și tot mai solid la Marea Neagră, așa cum avertizam încă de la începutul anilor 2000, prinzând România într-o poziție cât se poate de inconfortabilă, cu un picior în tabăra americană, cu limba scoasă spre Kremlin și cu spatele (încovoiat) spre Europa germană. În consecință, la Marea Baltică, Polonia își caută drumul singură, decuplându-se treptat dar ferm de România și baleind între Germania, Rusia și SUA.

Întâmplător sau nu, în acest context, Bulgaria (care nu mai dorește baze militare NATO pe teritoriul său) și Serbia (care nu le-a dorit niciodată) au dat semne de apropiere tot mai accentuată față de Rusia. De câțiva ani, deja, Ungaria, împinsă de aspirațiile sale naționale, incompatibile cu globalismul euro-atlantic (și nu neapărat compatibile cu interesul național românesc), se deplasează tot spre estul euro-asiatic suveranist. În ochiul acestui uragan național, căruia îi adaugă aportul lor de energie și state precum Polonia, Cehia, Slovacia, Grecia sau Italia, România rămâne singura globalistă. Un contratimp foarte caracteristic pentru istoria sa.

Bucureștiul s-a alăturat și „inițiativei celor trei mări”, de inspirație americană, care este cea mai recentă expresie a strategiei proiectelor comune regionale ca factor de securitate. Dacă asemenea structuri au trezit ostilitatea Berlinului atunci când au încercat să materializeze idei locale, aceasta din urmă a fost de natură să producă cu atât mai multă indispoziție cu cât era expresia intenției SUA de a ridica o stavilă în calea realizării unui alt Pact Ribbentrop-Molotov. Prinsă, astfel, în focul controverselor americano-germane, România a încercat să joace la două capete și cu Washingtonul și cu Berlinul, pentru a cădea, așa cum se întâmplă, de regulă, între luntrii.

Îndepărtarea Turciei de NATO, coincide cu îndepărtarea Marii Britanii de UE. Aceasta reduce influența SUA în UE (ca să nu spunem că exclude America din Europa) și lasă mână liberă tandemului franco-german pentru desprinderea UE din legătura sa strategică transatlantică. Proiectul unei armate europene, la care România a aderat cel puțin declarativ, astfel cum este conceput la Paris și la Berlin, nu este un pas pe drumul către o federație europeană de state naționale, ci pe acela către un imperiu european dominat de Germania (cu conivența Franței, mai degrabă neo-mussoliniană, decât neo-napoleoniană), în care statele naționale, în special cele estice, sunt condamnate la dispariție.

Din punct de vedere politic, supusă regimului MCV și lăsată în afara spațiului Schengen, România este un membru de rang secund al UE. Recent, Comisia europeană a dat semnalul decuplării României de Bulgaria. Simultan, procesul integrării Balcanilor de Vest în UE a fost oprit. Aceasta constituie o schimbare de abordare cu caracter strategic. României i se acordă astfel, pentru prima dată, un statut diferit (și inferior) față de cel al Bulgariei, care pare a o plasa în fapt undeva între membrii cu drepturi depline ai UE și statele candidate din vecinătatea balcanică a acesteia. Ce i se rezervă de fapt României? În nici un caz garanții de securitate.

SCENA ESTE PREGĂTITĂ PENTRU DEZMEMBRAREA STATULUI ȘI DISPARIȚIA NAȚIUNII

Să privim puțin și către fluxurile economice europene. Principalele investiții se opresc pe Carpați.

Coridoarele de transport europene (în special autostrăzile) nu trec Carpații. Dezvoltarea relativă a Transilvaniei, sprijinită de Europa germană, și arierea Moldovei, lăsată într-o relativă sărăcie, creează frustrări la nord și la est, care se decontează în sudul valah.

Analizați harta distribuției votului la ultimul scrutin prezidențial: Ardealul și Moldova împotriva Munteniei. La aceasta contribuie și inducerea în mentalul colectiv al românilor ardeleni a unui complex de superioritate față de „miticii dâmbovițeni”. Simultan se resuscită vechile resentimente moldave la adresa valahilor, vinovați de a fi anulat cu viclenie perspectivele propășirii autonome a moldovenilor.

Sistemul bancar românesc se reduce la CEC (pusă acum și ea pe lista privatizărilor). Celelalte bănci sunt filiale ale unor instituții financiare străine care, simțind, desigur, că viitorul României ca stat suveran și unitar este incert, au încetat creditarea investițiilor apte a duce la dezvoltarea economică a națiunii române, pompând în schimb în afara țării avuție națională românească.

Într-o situație similară se află și sistemul energetic românesc. Privatizarea Hidroelectrică îi va da ultima lovitură. României i se impune prin presiuni politice externe, renunțarea, fără nici o compensație, la securitatea sa energetică, pentru a oferi securitate energetică statelor central și sud-est europene, spre satisfacerea jocurilor geopolitice ale actorilor globali.

Readucerea acasă a emigranților economici (așa numita diasporă) nu este nici pe departe un obiectiv al UE și al guvernelor românești sprijinite de aceasta. Dimpotrivă, politicile de austeritate antipopulare vizează încurajarea emigrării românilor (albi, instruiți, harnici, inventivi și puțin pretențioși) în Occident, lăsând loc pe actualul teritoriu românesc, bogat în resurse naturale, pentru emigranții extracomunitari (din afara UE) necesari Europei dar nedorți ca rezidenți în statele națiunilor ei imperiale. România poate fi organizată, în fine, și ca ghetou al romilor sau al altor comunități etno-culturale europene pe care noul Sfânt Imperiu Roman de origine germană nu vrea sau nu poate să le integreze. Așa cum s-a mai încercat cu câțiva ani în urmă.

Procesul dezmembrării României sau al reducerii ei la o realitate simbolică, include un atac viguros împotriva BOR. El este iminent și va exploata apatia credincioșilor ortodocși, inapetența pentru implicare politică a ierarhiei bisericești, de principiu neutră în relația dintre victimă și agresor, ca și înclinația către a zidi lăcașuri de cult în locul zidirii de suflete creștine. Succesul demersului este predictibil atât timp cât milioane de creștini declarați nu au ieșit să voteze pentru consacrarea constituțională a familiei creștine, alte milioane au votat pentru scoaterea iertării în afara legii și toate aceste milioane au susținut plebiscitar ura împotriva suveranității naționale.

În asemenea condiții, mai este UE un stâlp de rezistență pentru securitatea națională a României? Cu siguranță, nu.

Mai rămâne doar SUA, căci NATO cu adevărat este în moarte clinică, activarea în caz de nevoie a articolului 5 al Tratatului de la Washington fiind de acum o simplă iluzie, după cum iluzorii sunt așa zisele forțe multinaționale deplasate pe teritoriul României spre a-i asigura chipurile apărarea. (La București, de exemplu, își are sediul un comandament „multinațional” la nivel de brigadă, căruia îi lipsește tocmai... brigada pe care să o comande în caz de nevoie.) Înarmată cu echipament depășit fizic și moral, România nu ar putea face față unui atac din partea Rusiei, chiar dacă am da pe arme contravaloarea tuturor pensiilor și salariilor încasate azi de bugetarii români. Noroc că Rusia nu are nici un interes să ne atace, putând rezolva mai simplu, mai ieftin și mai eficient toate problemele pe care le are cu ineptele guverne bucureștene, pe calea războiului hibrid sau cu mâna „aliaților României”.

Revenind la SUA, ei bine, aceasta și-a pierdut interesul strategic în România. Pentru Washington este mult mai profitabilă o înțelegere strategică cu Rusia, decât continuarea unui război al nervilor cu aceasta pe frontul românesc. Așa se explică și absența americană din „alegerile” prezidențiale românești, ca și abandonarea guvernului PSD, al cărui control îi fusese cumva cedat de către actorii vest-europeni. Faptul că Germania și-a apropiat în România, Președintele, Guvernul, justiția, comisarul european și mare parte a serviciilor de informații românești, arată nu capacitatea

competitivă a Berlinului, ci abandonul Washingtonului, preocupat de atingerea altor obiective.

ÎMPOTRIVA DISPARIȚEI SE IMPUNE RESUSCITAREA "FACTORULUI INTERN"

Iată problemele! Pe lângă ele, refondarea PSD, limitarea efectelor incompetenței și trădării PNL sau neutralizarea extremismului globalisto-populist al USR, sunt simple glume diversioniste. Cum se pot realiza acestea? Reciclând gunoiul? Vânturând vântul? Imposibil.

Cum putem rezolva, însă, problema primordială a suveranității, uitând de actualele partide politice? Votul nu mai este o soluție. El ne mai este îngăduit numai întrucât prin vot nu putem schimba nimic.

Curând (probabil în câțiva ani), o parte semnificativă a românilor (inclusiv unii dintre iohaniștii sau useriștii de azi), edificați și exasperați, va trece la proteste publice împotriva statutului colonial al României. Aceasta va duce la oficializarea dictaturii și va accelera procesul de dezmembrare a țării.

În acel moment toată speranța se va lega de „factorul intern” reprezentat de grupările patriotice ale instituțiilor de forță încă active pe teritoriul românesc. Spre acestea va fi necesar să ne îndreptăm în perioada următoare și acolo să ne organizăm în vederea unei renașteri naționale; pentru a declanșa o reconquistă și un risorgimento românești.

Dacă nu o vom reuși, istoria va consemna dispariția altui popor de pe harta lumii – nefericitul popor român. Nu ar fi primul caz de acest fel.